

«GRANS RELATS»

L'ANÀLISI

Servidor s'ha vist en la imperiosa necessitat de sotmetre's a una anàlisi. D'orina, per a ser més exactes. Algú es pot sorprendre d'aquesta afirmació pública d'una activitat normalment conservada en l'intimitat més estricta. En tot cas, les anàlisis d'orina són activitats reglamentades i que no comporten cap tipus de denigració. Tant de bo, per comptes de dedicar-se a l'especulació, la gent es dediqués a analitzar-se l'orina. D'altra manera aniria el món.

O sigui que vaig encaminar-me al SOE. El SOE té una fama més esgavellada que no pas el PSOE i haig de confessar que si el PSOE practiquéss anàlisis d'orina, servidor no hauria dubtat ni un sol moment en dirigir-se al local més pròxim. Com que el cas no és aquest, hom es dirigí, confessat i combregat, a la dependència indicada a la recepta. El drama tot just acabava de començar i serà exposat al següent capítol.

Servidor es va llevar ben aviat. Aquestes coses, ja se sap, requereixen puntualitat i dejuni. Calia efectuar «in situ» la corresponen liquidació. Vostès m'entenen. La placa de l'entrada ho indicava clarament: «doctora Ramoneda-anàlisis-clínicos-de tanto-a-tanto». Feia un fred que pelava i em vaig introduir al recinte amb la pretensió de liquidar —mai tant ben emprada la paraula— l'afer en uns quants minuts.

Una senyoreta vestida de blanc, manipulava papers darrera una taula:

—Bon dia —que li vaig dir.

No em va contestar, segurament, per no alimentar falses esperances sobre la bondat del dia que m'esperava. Va allargar-me un paperet on figurava el número cinquanta. Si em punxen no em treuen sang (o sigui que una anàlisi de sang, en aquell moment, hauria resultat impracticable). Però com comprovaran al capítol següent, allò era una altra peça del drama.

Un primer examen ocular sobre l'escenari dels fets em va revelar tot el dramatisme de la situació: entaforada dintre d'un passadís de gran qualitat arquitectònica flotava una autèntica gernació. La turba dels futurs analitzats s'oferia a la meua contemplació amb tot el seu innegable patetisme: homes i dones, vells i infants, malalts i no tant malalts... uns drets, altres asseguts, esperaven. Vaig fer, ràpidament, números: cinquanta persones a dos minuts, pel cap baix, eren cent minuts. O sigui més d'una hora i mitja:

—Valga'm Déu!

Ho vaig dir en veu baixa. No era pas qüestió de provocar cap aldarull:

—Potser tenen algun sistema de fotoanàlisi per enllestir-nos a tots en un girant d'ulls —vaig pensar.

Però tots els optimismes eren gratuïts: calia pujar d'un a un tots els graons d'aquell getsemaní analític. Ara, doncs, tocava el capítol de l'espera.

La Maria del Mar Bonet ho cantava molt bé:

*—Oh que llarga es fa sempre l'espera
quan s'espera que arribi el pitjor.
I que trista i que llarga és l'espera
quan s'espera la mort de l'amor.*

Nosaltres no esperàvem la mort de l'amor. Nosaltres podíem esperar, a tot estirar, la mort d'algú del davant per poder avançar més de pressa. Però el fet no es produí i ens limitàrem a constatar que, efectivament, «que llarga es fa sempre l'espera quan s'espera que arribi el pitjor». I el pitjor és que estàvem drets, mal instal·lats, dejuns i enfredorits. Alguns, suposo, amb poca salut. Lamentable, escoltin!

No hi havia cadires per a tothom. Posar cadires per al quasi centenar de persones que arribaren a agom-

PAPERERIA
BONET

MATERIAL ESCOLAR

Carteres
Carpets...

MATERIAL D'OFICINA

Arxivadors
Objectes d'escriptori

LLIBRES INFANTILS

MÀQUINES D'ESCRIURE PORTÀTILS

JOCS I JOGUINES

Telèfon 844 80 05
Can Galobart
SANTA EULÀLIA DE RONÇANA